

[Hartel.]

formelt sikrer sig, at det ønskede Brændsel virkelig fremskaffes.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mente ikke, at vi var ret mange, der hørte efter, men jeg lagde dog Mærke til en Passus i hans Tale gaaende ud paa, at Landbrugsministeren ikke var særlig lysten efter at gøre nogen nævneværdig Brug af denne Lov, og det Synspunkt kan jeg naturligvis tiltræde. Det er kun i den yderste Nød, vi skal ty til at sætte disse Foranstaltninger i Kraft.

Men, som sagt, naar vi tidligere har sagt A over for denne Lovgivning, føler vi det ogsaa som vor Pligt nu at sige B og fortsætte.

Der er et Spørgsmaal, jeg kunde ønske, at Ministeren gav om ikke andet saa et ganske kort Svar paa i Dag, nemlig dette: Hvilke Muligheder foreligger der for at udnytte færøske Kul? Jeg har ladet mig fortælle, at der er ca. 20 Mill. t i de færøske Kullejer, og det er dog inden for vor Stats Højhedsomraade, disse befinder sig. Det vilde i det mindste være i høj Grad valuta-besparende, om færøske Kul kunde finde Anvendelse i denne Situation. Selv om det maaske kunde være dyrere rent penge-mæssigt set at fremskaffe dem, var det, naar saa den udenlandske Valuta kunde spares, en meget betydelig Vinding.

For Skovenes Vedkommende kan jeg tiltræde mange af de Betragtninger, der har været fremsat af andre Ordførere, og slutte mig til det Krav, at det Arbejde, der her skal gøres, lægges forstmæssigt set forsvareligt til Rette. Det er ikke saadan, at man generelt kan skride til en Borthugst paa f. Eks. 25 pCt. og kræve dette over for alle Skove, for nogle kan utvivlsomt bære mere, maaske, som det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) sagde, endog meget mere, og andre kan ganske sikkert kun taale en mindre, maaske en langt mindre Borthugst end 25 pCt. Den brændselsmæssige Kapacitet maa fastslaaes efter et omhyggeligt sagkyndigt Skøn og Gennemgang af Træbestanden og efter Forhandling med Skovejerne, og jeg vil gøre mig til Talsmand for det Synspunkt, at der under ingen Omstændigheder stilles større Krav til de private Skovejere, end de, der leder Statsskovvæsenet, vil finde det forsvareligt at stille over for Statens Skove. Hvis man fastholder dette Grundsynspunkt, tror jeg, at man vanskeligere kommer nogens Rettigheder for nær.

Det er derfor rimeligt, saaledes som det staar i § 2, at Brændselsudvalget udvides

med to Repræsentanter for Statsskovbruget og det private Skovbrug. Jeg forstaar ikke helt, om der er Tale om to for hver af disse Kategorier eller kun en for hver, men det kan Ministeren oplyse, naar han senere svarer.

Da vi heller intet kender til Spørgsmaalet om Landets Forsyning med Gavntre, finder jeg det rimeligt, at det Krav stilles, at Gavntre ikke under en Panikstemning som den øjeblikkelige bortødes som Brændsel, hvis det paa nogen Maade kan undgaas. Det kan jo komme til at svie haardt til os senere hen, og derfor maa der ogsaa fastsættes saadanne Bestemmelser, at Gavntrepriserne følger med opefter og ligger i det samme Forhold til Brændselspriserne som ellers, at ikke Fristelsen skal opstaa til at benytte og bortsælge Gavntre som Brændselsmateriale. Det kan efter forstkyndige Menneskers Udtalelser være farligt, at man afdriver hele Afdelinger inden for en Skov blot for Brændselsværdiens Skyld, og vi kan senere haardt komme til at mangle det Gavntre, som paa denne Maade forbruges.

Jeg mener ikke, der er nogen Grund til at antage, at Skovejerne skulde sabotere den Ordning, som der er Tale om her, hvis Brændselspriserne holdes paa et rimeligt Niveau, som jeg forstod, at det var Hensigten at holde dem.

Der er kun een Ting, som forekommer mig noget uklar. Det er Bestemmelsen i § 3, hvor der er Tale om, at det Brændselsmateriale, en Skovejer maatte ligge inde med, kan overtages af Staten og betales med den stedlige Dagspris paa Tidspunktet for Overtagelsen. Det vil med andre Ord sige, at det er ikke Prisen paa det Tidspunkt, hvor det blev hugget, og hvor man kalkulerede med Varens Bortsalg, men først Prisen paa et senere Tidspunkt, hvor Overtagelsen finder Sted. Hvis denne Overtagelse da finder Sted paa et Tidspunkt, hvor en fredeligere Udvikling af de økonomiske Forhold og Forbindelserne Landene imellem er enten nær forstaaende eller allerede indtraadt, vil der allerede da have fundet et betydeligt Fald Sted i Priserne, saaledes at den paagældende Skovejer ikke opnaar den Pris, som han vilde have faaet, om Brændselet var blevet solgt paa det Tidspunkt, hvor det var blevet hugget. Det forekommer mig, at Bestemmelsen her ikke er helt klar.

Da de Fældninger, der her er Tale om, til en vis Grad, i Virkeligheden i de fleste Tilfælde, fremtvinges af Staten, finder jeg, at det er fuldkommen korrekt at rejse det